

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥ ΖΗΜΙΑ (*)

Καὶ πρὶν ἀκόμῃ ἔλθῃ ὁ καιρός,
Τοὺς στίχους γὰρ διαβάσῃ,
Ποῦ λέγ' ὅ,τι ἄφηκε ὁ σεισμὸς
Γερό, γὰρ μῦς τὸ σπάσῃ·

Ποῦ τὴν ἀνθοῦλα, ἐνῶ ἡ ρταρτὰ
Τὸν πάει 'ς τὸ παραθύρι,
Τὸ ποδαράκι δίνει μὴδ
Καὶ ῥίχνει ἐνὰ ποτῆρι.

Ἡ κοπελιά, δέχως καρεῖς
Νὰ 'πῇ καὶ γὰρ διατάξῃ,
Τὰ τριύμματα μαζεῖν εὐθὺς
Καὶ πάει γὰρ τὰ πετάξῃ.

Αἶ ; ποῦ τὰ 'πᾶς ;—τὴν ἐρωτῶ—
Τὸ ροῦ σου ! τὰ σχορπίζεις . . .
Μὴν τὰ πετάξῃς ! φέρ' τα 'δῶ
Καὶ μένῃ, δὲ γρωρίζεις . . .

Τ' ἀγγερό, σπασμένο, ὄχι γερό,
Μάθε πῶς ἔχει ἀξία—
Εἶνε γιὰ μέγα φυλαχτὸ
Ἡ πρώτη του ζημία.

Αὐγούστου, 1893

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

(*) Τὸ ὑπ' ὄψιν τρυφερόν ποιημάτιον ἀνήκει εἰς σειρὰν ὁμοίων τοιούτων, τὰ ὁποῖα ἡ πατρικὴ στοργὴ τοῦ ποιητοῦ ἀπευθύνει εἰς τὴν λατρίαν τοῦ πρώτου τέχνου του Λουδοβίκου—Καίσαρος—Μαρτζώκη.